

Προς όλα τα αγόρια Υ.Τ. Σ' ΑΓΑΠΩ ΑΚΟΜΑ

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

TZENNY XAN

NETFLIX
A NETFLIX FILM

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

ΠΡΟΣ ΟΛΑ ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ
Υ.Γ. Σ' ΑΓΑΠΩ ΑΚΟΜΑ

ΤΖΕΝΝΥ ΧΑΝ

ΠΡΟΣ ΟΛΑ ΤΑ ΑΓΟΡΙΑ
Υ.Γ. Σ' ΑΓΑΠΩ ΑΚΟΜΑ

Μετάφραση

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ

ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΜΙΖΑΝ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Τζέννυ Χαν, *Προς όλα τα αγόρια. Υ.Γ. Σ' αγαπώ ακόμα*

Jenny Han, *P.S. I Still Love You*

Μετάφραση: Γιώργος Παναγιωτάκης, Καρολίνα Μιζάν

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ελένη Δραγώνα

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδόνη Καρύδη

Φωτογραφία εξωφύλλου: NETFLIX

Το παρόν είναι συνέχεια του *Προς όλα τα αγόρια που αγάπησα*

(*To All the Boys I've Loved Before*), που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Πατάκη.

Η ταινία *To All the Boys: P.S. I Still Love You* (σενάριο Sofia Alvarez, J. Mills Goodloe,

σκηνοθεσία Michael Fimognari), η οποία βασίζεται στο παρόν διδίο της Jenny Han,

προβάλλεται από την εταιρεία ιδιωτικής συνδρομητικής τηλεόρασης NETFLIX.

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Jenny Han, 2015

Published by agreement with Folio Literary Management, LLC and Iris Literary Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΒΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από Simon & Schuster, ΗΠΑ, 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Οκτώβριος 2020

ΚΕΤ Δ110 ΚΕΠ 493/20 ISBN 978-960-16-8856-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Για τον Λόγκαν. Μόλις σε γνώρισα,
και ήδη σ' αγαπώ.*

Ήταν χαρούμενη που τα ζούσε τώρα όλα αυτά –
τη θαλπωρή του σπιτιού, τον μπαμπά και τη μαμά, τη μουσική,
το αναμμένο τζάκι... Δεν κινδύνευαν να ξεχαστούν,
σκέφτηκε, επειδή το τώρα είναι τώρα. Αποκλείεται
να έχει συμβεί κάποτε, πριν από πολλά χρόνια.
ΛΟΡΑ ΙΝΓΚΑΛΛΣ ΟΥΑΪΛΝΤΕΡ, *Το μικρό σπίτι στο μεγάλο δάσος*

Η μεγαλύτερη απόσταση ανάμεσα σε δύο τόπους
είναι ο χρόνος.

ΤΕΝΝΕΣΣΙ ΟΥΪΛΛΙΑΜΣ, *Γυάλινος κόσμος*

Αγαπητέ Πίτερ,

Μου λείπεις. Έχω μόλις πέντε μέρες να σε δω, κι όμως, νιώθω σαν να έχουν περάσει πέντε χρόνια. Ίσως φταίει που δεν ξέρω αν όλα έχουν τελειώσει μεταξύ μας και αν θα ξαναμιλήσουμε ποτέ. Εντάξει, σίγουρα θα λέμε ένα χεράκι όταν συναντιόμαστε στην αίθουσα της Χημείας ή στον διάδρομο. Όμως, δύσκολα θα χίνουμε ξανά όπως πριν. Και αυτό με χεμίζει θλίψη.

Κάποια στιγμή, ένιωσα ότι μπορούσα να σου εκμυστηρευτώ τα πάντα. Και νομίζω ότι το ίδιο ένιωσες κι εσύ. Το ελπίζω, τουλάχιστον. Γι' αυτό, λοιπόν, θα σου ανοίξω την καρδιά μου - τώρα αμέσως, πριν χάσω το κουράγιο μου. Αυτό που συνέβη μεταξύ μας στο τζακούζι με τρόμαξε. Για σένα ήταν κάτι συνήθισμένο, το ξέρω, όμως για μένα σήμαινε πολύ περισσότερα. Γι' αυτό με τρόμαξε.

Και όχι μόνο επειδή οι άλλοι με κοιτούσαν και έλεγαν διάφορα. Απλά και μόνο που συνέβη. Το πόσο εύκολα έγινε, το πόσο πολύ μου άρεσε... Τρόμαξα, λοιπόν, και το έβγαλα πάνω σου και ληπάμαι ειλικρινά χι' αυτό. Και εκείνη τη μέρα, στο σπίτι μου, όταν σου επιτέθηκε ο Τζος, δε σε υπερασπίστηκα. Έπρεπε να το είχα κάνει. Ξέρω ότι σου οφείλω πολλά. Πάρα πολλά. Ήταν υπέροχο που ήρδες και έφερες εκείνα τα κούκικς με αποξηραμένα φρούτα. Άσχετο: Το πουλδόβερ που φορούδες σου πάει πολύ. Δεν το λένω χια να σε καλοπιάσω. Το εννοώ.

Κάποιες φορές, μου αρέσεις τόσο πολύ που σχεδόν δεν το αντέχω. Η αίσθηση με χεμίζει ολόκληρη, από την κορυφή ως τα νύχια, με πνίγει. Μου αρέσεις τόσο πολύ που δεν ξέρω τι να κάνω. Στη σκέψη ότι θα σε δω ξανά, η καρδιά μου χτυπάει απίστευτα γρήγορα. Και επίσης, όταν με κοιτάς, αισθάνομαι σαν να είμαι το πιο τυχερό κορίτσι σε ολόκληρο τον κόσμο. Δεν είναι αλήθεια αυτό που είπε ο Τζος. Δε με έχεις καταστρέψει. Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Μου έχεις δώσει δύναμη, Πίτερ. Μου χάρισες την πρώτη μου αληθινή ιστορία αγάπης. Σε παρακαλώ, μην την αφήσεις να τελειώσει τόσο γρήγορα.

Με αγάπη,
Λάρα Τζον

1

Η KITTY ΕΙΝΑΙ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΩΙ ΜΕΣ ΣΤΗΝ ΓΚΡΙΝΙΑ ΚΑΙ Η
Μάργκο με τον μπαμπά δείχνουν να υποφέρουν από το
πρωτοχρονιάτικο χανγκόδερ. Όσο για εμένα... Ε, λοιπόν,
εγώ είμαι τρελαμένη από έρωτα και έχω βαθιά στην τσέπη
του παλτού μου ένα γραμμάκι που καίει σαν φωτιά.

Όσο βάζουμε τα παπούτσια μας, η Κίττυ προσπαθεί
ακόμα να τη σκαπουλάρει και να μη φορέσει χάνμποκ στο
πρωτοχρονιάτικο τραπέζι της θείας Κάρολ και του θείου
Βίκτορ. «Κοιτάξτε τα μανίκια. Δείτε πόσο κοντά είναι!»

«Έτσι πρέπει να είναι», λέει, όχι και πολύ πειστικά, ο
μπαμπάς.

Η Κίττυ δείχνει εμάς τις δύο. «Τότε γιατί τα δικά τους
μανίκια καλύπτουν όλο το χέρι;» ρωτάει. Η γιαγιά μάς
αγόρασε τα χάνμποκ την τελευταία φορά που πήγε στην
Κορέα. Της Μάργκο έχει κίτρινο πανωφόρι και κιτρινο-
πράσινη φούστα. Το δικό μου είναι φούξια με ζαχαρί πα-
νωφόρι και έναν μεγάλο φούξια φιόγκο με κεντητά λου-
λούδια στο μπροστινό μέρος. Η φούστα είναι φαρδιά, σε

σχήμα καμπάνας και πέφτει μέχρι κάτω. Της Κίττυ, αντίθετα, ίσα που φτάνει μέχρι τους αστραγάλους της.

«Ας μην ψήλωνες τόσο απότομα», της λέω καθώς πασχίζω να φτιάξω τον φιόγκο μου. Ο φιόγκος είναι το πιο δύσκολο κομμάτι. Είδα πολλές φορές ένα βίντεο στο YouTube για να καταλάβω πώς τον δένεις, αλλά και πάλι δείχνει ασύμμετρος και μίξερρος.

«Και η φούστα είναι κοντή», γκρινιάζει η Κίττυ καθώς σηκώνει τον ποδόγυρο.

Βασικά της τη σπάει το χάνμποκ επειδή όταν το φοράς, πρέπει να βαδίζεις προσεκτικά, κρατώντας τη φούστα με το ένα χέρι, αλλιώς θα ανοίξει στα δύο.

«Όλα τα ξαδέρφια σας θα είναι ντυμένα έτσι, για να χαρεί η γιαγιά», λέει ο μπαμπάς, τρίδοντας τους κροτάφους του. «Τέρμα η συζήτηση».

«Τη μισώ την Πρωτοχρονιά», μουρμουράει συνεχώς στο αυτοκίνητο η Κίττυ και χαλάει τη διάθεση όλων – εκτός από τη δική μου.

Της Μάργκο ήταν έτσι κι αλλιώς ψιλοχαλασμένη, επειδή αναγκάστηκε να σηκωθεί από τα άγρια χαράματα στην ξύλινη καλύβα στο δάσος, όπου ήταν με τους φίλους της, για να είναι στην ώρα της στο σπίτι. Βάλε και το χανγκόβερ που, κατά πάσα πιθανότητα, έχει. Τη δική μου διάθεση, πάντως, δεν μπορεί τίποτα να μου τη χαλάσει. Ουσιαστικά, δε δρισκομαι καν στο αυτοκίνητο. Το μυαλό μου είναι αλλού, σκέφτομαι διαρκώς το γράμμα μου προς τον Πίτερ, αναρωτιέμαι αν δγήκε όσο ζεστό και εγκάρδιο ήθελα. Και ακόμη, πώς και πότε θα του το δώσω και τι θα πει μόλις το λάβει και τι θα θγει από όλο αυτό. Να το ρίξω στο γραμματοκιβώτιό του ή να το αφήσω στο ντουλάπι του στο scho-

λείο; Άραγε όταν θα με δει, αφού το έχει διαβάσει, θα μου χαμογελάσει και θα πετάξει κάτι αστείο για να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα; Ή θα παραστήσει πως δεν το είδε, για να μας δγάλει και τους δύο από τη δύσκολη θέση; Αυτό νομίζω θα ήταν ό,τι χειρότερο. Να φερθεί πάντως με σκληρότητα, αποκλείεται. Είμαι απόλυτα σίγουρη. Μην ξεχνάμε πως ο Πίτερ είναι κατά βάθος ευγενικός και καλόκαρδος.

«Τι το τόσο σημαντικό σκέφτεσαι πια;» με ρωτάει η Κίττυ.

Σχεδόν δεν την ακούω.

«Ε, σου μιλάνε».

Κλείνω τα μάτια και κάνω ότι κοιμάμαι, και βλέπω μπροστά μου το πρόσωπό του. Δεν ξέρω καν τι ακριβώς ζητάω από εκείνον. Είμαι άραγε έτοιμη για μια κανονική σοβαρή ερωτική σχέση ή θέλω να κάνουμε απλά την πλάκα μας, με μερικά φιλιά πότε πότε, όπως και πριν; Μήπως προτιμώ κάτι ενδιάμεσο; Πραγματικά δεν έχω ιδέα. Ένα πράγμα ξέρω: Το όμορφο πρόσωπό του δρίσκεται όλη την ώρα στο μυαλό μου. Αχ, εκείνο το αντάρτσικο χαμογελάκι που σκάει όταν λέει το όνομά μου... Ξεχνάω μέχρι και να ανασάνω όταν δρίσκεται δίπλα μου.

Φυσικά, φτάνοντας στο σπίτι της θείας Κάρρι και του θείου Βίκτορ, συνειδητοποιούμε ότι κανένα από τα ξαδέρφια μας δεν έχει φορέσει χάνμποκ. Η Κίττυ γίνεται σχεδόν μοδ από την προσπάθειά της να συγκρατηθεί και να μη δάλει τις φωνές στον μπαμπά. Εγώ με τη Μάργκο απλά του ρίχνουμε λοξές ματιές. Η αλήθεια είναι πως δεν είναι και πολύ ευχάριστο να είσαι όλη μέρα μέσα σε ένα χάνμποκ. Τουλάχιστον, μας αποζημιώνει το χαμόγελο ικανοποίησης της γιαγιάς.

«Ίσως, χάρη στα χάνμποκ, οι μεγάλοι να μας δώσουν περισσότερα λεφτά», ψιθυρίζω στην Κίττυ καθώς αφήνουμε τα παπούτσια και τα παλτά μας στην είσοδο.

«Σας πάνε τόσο πολύ!» λέει η θεία Κάρρι καθώς μας αγκαλιάζει. «Η Χέβεν αρνήθηκε να φορέσει το δικό της».

Η Χέβεν την κοιτάει τρεμοπαίζοντας ειρωνικά τα βλέφαρά της. «Τέλεια τα μαλλιά σου», λέει στη Μάργκο. Με τη Χέβεν έχουμε λίγους μόνο μήνες διαφορά, αλλά εκείνη θεωρεί πως της πέφτω πολύ μικρή. Μόνο με τη Μάργκο καταδέχεται να κάνει παρέα.

Πρώτα απ' όλα, πρέπει να ξεμπερδέψουμε με τις υποκλίσεις. Το κορεάτικο έθιμο επιβάλλει να υποκλίνεσαι στους γηραιότερους και να τους εύχεσαι καλή χρονιά, και εκείνοι σε αντάλλαγμα σου δίνουν χρήματα. Η σειρά ξεκινάει από τους μεγαλύτερους και καταλήγει στους νεότερους. Πρώτα, λοιπόν, υποκλίνονται στη γιαγιά η θεία Κάρρι με τον θείο Βίκτορ, έπειτα ο μπαμπάς και ούτω καθεξής μέχρι την Κίττυ, που είναι η μικρότερη. Όταν φτάνει η σειρά του μπαμπά να καθίσει στον καναπέ για να δεχτεί τις υποκλίσεις των άλλων, δίπλα του υπάρχει μια κενή θέση. Αυτό συμβαίνει κάθε Πρωτοχρονιά από τότε που πέθανε η μαμά. Βλέποντάς τον μόνο του εκεί, να χαμογελά παιχνιδιάρικα και να μοιράζει δεκαδόλαρα, νιώθω ένα μούδιασμα στο στήθος. Όταν έρχεται η σειρά μου να υποκλιθώ, γονατίζω με τα χέρια διπλωμένα μπροστά στο μέτωπό μου και εύχομαι την επόμενη χρονιά να μην είναι μόνος του στον καναπέ.

Παίρνουμε δέκα δολάρια από τη θεία Κάρρι και τον θείο Βίκτορ, δέκα από τον μπαμπά και δέκα από τη θεία Μιν και τον θείο Σαμ – οι οποίοι στην πραγματικότητα δεν

είναι θεία και θείος αλλά δεύτερα ξαδέρφια. Ή μήπως δεύτεροι θείοι; Είναι ξαδέρφια της μαμάς μας, τέλος πάντων. Η δε γιαγιά μάς δίνει είκοσι δολάρια! Δε βγάλαμε περισσότερα χάρη στα χάνμποκ, αλλά ακόμα κι έτσι, η μπάζα είναι πολύ καλή. Μέχρι πέρσι μας έδιναν όλοι πεντοδόλαρα.

Έπειτα, τρώμε ρυζόσουπα, ώστε να έχουμε καλή τύχη τη νέα χρονιά. Η θεία Κάρρι έχει φτιάξει και κεφτεδάκια από μαυρομάτικα φασόλια και επιμένει να δοκιμάσουμε τουλάχιστον ένα, αλλά κανείς δεν της κάνει τη χάρη. Τα δίδυμα, ο Χάρρυ και ο Λίον (τρίτα ξαδέρφια μας είναι; Ή μήπως τρίτα ανίψια;), αρνούνται να φάνε ρυζόσουπα ή κεφτεδάκια από μαυρομάτικα φασόλια και τρώνε κοτομπουκιές βλέποντας τηλεόραση. Εγώ και η Κίττυ δε χωράμε στο τραπέζι, κι έτσι καθόμαστε στα ψηλά σκαμπό, στο πάσο της κουζίνας. Από εδώ που είμαστε, το μόνο που ακούμε είναι τα γέλια των υπολοίπων. Καθώς αρχίζω να τρώω τη σούπα μου, κάνω μια ευχή. Σε παρακαλώ, Θεέ μου, κάνε να πάνε όλα καλά με τον Πίτερ.

«Γιατί εγώ έχω το μικρότερο πιάτο από όλους;» μου ψιθυρίζει η Κίττυ.

«Επειδή είσαι η μικρότερη».

«Και γιατί δεν έχουμε δικό μας πιάτο με κίμτσι;»*

«Η θεία Κάρρι νομίζει ότι δε μας αρέσει, επειδή είμαστε μόνο κατά το ήμισυ Κορεάτισσες».

«Πήγαινε να ζητήσεις».

Το κάνω, αλλά βασικά επειδή θέλω να φάω κι εγώ.

* *

* Παραδοσιακό πιάτο της κορεάτικης κουζίνας. (Σ.τ.Μ.)

Ενώ οι μεγάλοι πίνουν καφέ, η Μάργκο, η Χέβεν κι εγώ πηγαίνουμε πάνω, στο δωμάτιο της Χέβεν. Η Κίττυ μάς ακολουθεί. Τις άλλες φορές καθόταν να παίξει με τα δίδυμα, αλλά τώρα παίρνει τον Σμίττυ, το γιορκσάιρ της θείας Κάρρι, και έρχεται πάνω. Θέλει να είναι με τις μεγάλες. Η Χέβεν έχει στους τοίχους αφίσες με ίντι ροκ συγκροτήματα. Τα περισσότερα ούτε που τα έχω ακουστά. Αλλάζει τις αφίσες πολύ συχνά. Εντοπίζω μια καινούρια, μια ανάγλυφη των Belle and Sebastian. Μοιάζει σαν να είναι από τζιν ύφασμα. «Πολύ ωραία αυτή», λέω.

«Ό,τι έλεγα να τη δγάλω», λέει η Χέβεν. «Αν θέλεις, πάρ' την».

«Μπα, δεν πειράζει». Ξέρω ότι μου τη δίνει επίτηδες, για να το παίξει πιο προχωρημένη. Έτσι κάνει πάντα.

«Θα την πάρω εγώ», λέει η Κίττυ. Η Χέβεν κατσουφιάζει λίγο, αλλά η Κίττυ την έχει ήδη ξεκολλήσει από τον τοίχο. «Ευχαριστώ, Χέβεν».

Κοιταζόμαστε με τη Μάργκο, προσπαθώντας να μη χαμογελάσουμε. Πάντα την τσάντιζε τη Χέβεν η Κίττυ, και τα αισθήματα είναι απολύτως αμοιβαία.

«Μάργκο, πήγες σε καμιά συναυλία στη Σκοτία;» ρωτάει η Χέβεν καθώς κάθεται στο κρεβάτι της και ανοίγει το λάπτοπ της.

«Μπα, όχι», λέει η Μάργκο. «Πού χρόνος με τα μαθήματα...»

Η Μάργκο έτσι κι αλλιώς δεν είναι ο τύπος που πάει σε συναυλίες. Κοιτά το κινητό της. Η φούστα του χάνμποκ ξεπετάγεται από παντού. Είναι η μόνη που εξακολουθεί να φοράει όλο το σετ. Εγώ έχω δγάλει το πάνω μέρος και είμαι μόνο με το μεσοφόρι και τη φούστα, ενώ η Κίττυ τα

έχει δγάλει σχεδόν όλα και φοράει μόνο ένα φανελάκι και τη φουφούλα.

Κάθομαι δίπλα στη Χέβεν στο κρεβάτι για να μου δείξει τις φωτογραφίες από τις διακοπές τους στις Βερμούδες, που έχει ανεβάσει στο Instagram. Καθώς σκρολάρει, εμφανίζεται και μια φωτογραφία από την εκδρομή του σχολείου μου στο χιονοδρομικό κέντρο. Η Χέβεν είναι στην Ορχήστρα Νέων του Σάρολοτσβιλ κι έτσι γνωρίζει κόσμο από διάφορα σχολεία, μεταξύ των οποίων και το δικό μου.

Μου ξεφεύγει ένας αναστεναγμός όταν βλέπω αυτή τη φωτογραφία. Δείχνει μερικούς από εμάς στο πούλμαν, το πρωί που φεύγαμε. Ο Πίτερ έχει τυλίξει το χέρι του γύρω από τους ώμους μου και μου ψιθυρίζει κάτι στο αυτί. Μακάρι να θυμόμουν τι μου έλεγε.

«Έι, εσύ δεν είσαι αυτή, Λάρα Τζιν;» ρωτάει έκπληκτη η Χέβεν. «Από πού είναι η φωτογραφία;»

«Από την εκδρομή στο χιονοδρομικό.»

«Το αγόρι σου είναι αυτό;» με ρωτάει. Δείχνει εντυπωσιασμένη, αλλά προσπαθεί να το κρύψει.

Μακάρι να μπορούσα να πω ναι, όμως...

Η Κίττυ τρέχει να κοιτάξει πάνω από τους ώμους μας. «Ναι, Χέβεν. Και είναι το πιο σέξι αγόρι που έχεις δει στη ζωή σου». Το κάνει ολοφάνερα για να την τσαντίσει. Η Μάργκο, που μέχρι τώρα σκρόλαρε στο κινητό της, μας κοιτάει και της ξεφεύγει ένα γελάκι.

«Εντάξει, τα παραλές», κάνω, όλο μετριοφροσύνη. Σύμφωνοι, είναι το πιο σέξι αγόρι που εγώ έχω δει στη ζωή μου. Όμως, δεν ξέρω πώς είναι τα αγόρια στο σχολείο της Χέβεν.

«Όχι, έχει δίκιο η Κίττυ», παραδέχεται η Χέβεν. «Είναι

πολύ σέξι. Πώς στο καλό τον έριξες; Χωρίς παρεξήγηση. Απλά, ξέρεις, νόμιζα ότι δεν είσαι το είδος του κοριτσιού που βγαίνει και τα φτιάχνει με αγόρια...»

Συνοφρύνομαι. Σε ποιο είδος ανήκω, δηλαδή; Στα φυτά που κάθονται στο δωμάτιό τους μέχρι να μουχλιάσουν; «Η Λάρα Τζιν βγαίνει συχνά», λέει η Μάργκο για να με υποστηρίξει.

Νιώθω να κοκκινίζω. Η αλήθεια είναι ότι δε βγαίνω συχνά. Ούτε καν με τον Πίτερ δεν έβγαίνα. Δε με χαλάει όμως το ψεματάκι.

«Πώς τον λένε;» με ρωτάει η Χέβεν.

«Πίτερ. Πίτερ Καβίνσκυ». Και μόνο που λέω το όνομά του, νιώθω τη γνωστή αίσθηση, λες και ένα κομματάκι σοκολάτας λιώνει αργά και απολαυστικά στη γλώσσα μου.

«Μπα;» κάνει. «Αυτός δεν τα είχε με εκείνη την όμορφη ξανθιά; Πώς τη λένε, να δεις. Τζίνα; Ήταν η κολλητή σου κάποτε, έτσι δεν είναι;»

Νιώθω μια σουβλιά στην καρδιά. «Τζένεβιθ τη λένε. Ναι, ήμασταν κάποτε φίλες, τώρα όμως όχι. Και με τον Πίτερ τα έχει χαλάσει εδώ και καιρό».

«Και εσύ από πότε τα έχεις με τον Πίτερ;» ρωτάει η Χέβεν. Δείχνει να έχει ακόμα τις αμφιβολίες της. Σαν να με πιστεύει μεν, αλλά όχι εκατό τοις εκατό.

«Αρχίσαμε να βγαίνουμε τον Σεπτέμβριο». Τουλάχιστον αυτό είναι αλήθεια. «Αυτή τη στιγμή δεν είμαστε μαζί. Έχουμε κάνει κάτι σαν διάλειμμα. Όμως είμαι... αισιόδοξη».

Η Κίττυ βάζει το δαχτυλάκι της στο μάγουλό μου και το πιέζει απαλά προς τα πάνω. «Κοίτα, χαμογελάς», λέει και στριμώχνεται, χαμογελώντας και αυτή, δίπλα μου. «Να

τα ξαναφτιάξετε σήμερα κιόλας, εντάξει; Θέλω τον Πίτερ πίσω».

«Δεν είναι και τόσο απλά τα πράγματα». Ή μήπως είναι;

«Και βέβαια είναι. Σε γουστάρει ακόμα πάρα πολύ. Απλά, πήγαινε και πες του ότι τον γουστάρεις και εσύ και... μπουμ! Είστε πάλι μαζί. Σαν να μην τον έδιωξες ποτέ με τις κλοτσιές από το σπίτι».

Η Χέβεν γουρλώνει ακόμα περισσότερο τα μάτια. «Θες να πεις ότι εσύ τον χώρισες;»

«Τόσο απίθανο σου φαίνεται;» Την κοιτάω ειρωνικά και εκείνη κάνει να πει κάτι, αλλά το μετανιώνει.

Κοιτάζει άλλη μια φορά τον Πίτερ στη φωτογραφία. Μετά, σηκώνεται για να πάει στην τουαλέτα. «Πάντως αν εγώ τα είχα φτιάξει με έναν τέτοιο τύπο, δε θα τον χώριζα με τίποτα», λέει καθώς κλείνει πίσω της την πόρτα.

Νιώθω ένα μούδιασμα.

Το ίδιο ακριβώς έλεγα κι εγώ κάποτε για τον Τζος. Και ορίστε τώρα. Είναι σαν να έχουν περάσει αιώνες από τότε, και ο Τζος είναι απλά μια ανάμνηση. Δε θέλω να συμβεί το ίδιο και με τον Πίτερ. Αν αφήσω τα συναισθήματά μου να μαραθούν, όσο και να προσπαθώ έπειτα, όσο και να κλείνω τα μάτια, το πρόσωπό του δε θα εμφανίζεται στο μυαλό μου. Κι εγώ θέλω να βλέπω το πρόσωπό του ό,τι κι αν γίνει.

Φτάνει η ώρα να φύγουμε και, ενώ κάνω να φορέσω το παλτό μου, πέφτει από την τσέπη το γραμμά. Η Μάργκο σκύβει και το μαζεύει. «Κι άλλο γραμμά;»

Γίνομαι κατακόκκινη. «Δεν έχω αποφασίσει τι θα το

κάνω», λέω διασπικτά. «Να το ρίξω στο γραμματοκιβώτιό του ή να το στείλω κανονικά με το ταχυδρομείο; Ή να του το δώσω στο χέρι; Εσύ τι λες, Γκόγκο;»

«Εγώ λέω απλά να πας και να του μιλήσεις», λέει η Μάργκο. «Τώρα αμέσως. Θα σε αφήσουμε στο σπίτι του, όπως θα γυρνάμε. Θα του το δώσεις και θα δούμε τι θα σου πει».

Η καρδιά μου βροντοχτυπά και μόνο με τη σκέψη. Τώρα αμέσως; Να πάω έτσι απλά, δίχως να τον έχω πάρει τηλέφωνο; Δίχως να έχω καταστρώσει κάποιο σχέδιο; «Δεν ξέρω...» λέω διστακτικά. «Πρέπει να το σκεφτώ λίγο ακόμη».

Η Μάργκο κάνει να πει κάτι, αλλά η Κίττυ την προλαβαίνει. «Αμάν πια με τα γράμματα!» λέει πίσω από την πλάτη μας. «Απλά πήγαινε εκεί και φτιάχτε τα».

«Πριν να είναι πολύ αργά», προσθέτει η Μάργκο – και ξέρω ότι δε μιλά μόνο για εμένα και τον Πίτερ.

Εξαιτίας των όσων συνέβησαν μεταξύ μας, αποφεύγω να τη ρωτήσω για τον Τζος. Μπορεί η Μάργκο να με συγχώρεσε, όμως η ισορροπία είναι ακόμα εύθραυστη και φοβάμαι μήπως τη χαλάσω. Τις τελευταίες μέρες ήμουν σιωπηλά υποστηρικτική, ελπίζοντας πως αυτό θα ήταν αρκετό. Όμως, σε λιγότερο από μια εβδομάδα, η Μάργκο επιστρέφει στη Σκοτία. Δεν το βρίσκω σωστό να φύγει δίχως τουλάχιστον να του μιλήσει. Στο κάτω κάτω της γραφής, ήμασταν τόσα χρόνια φίλες του. Ξέρω ότι εγώ και ο Τζος κάποια στιγμή θα τα μπαλώσουμε, επειδή είμαστε γείτονες και θα δλεπόμαστε θέλοντας και μη. Τα πράγματα, λοιπόν, θα διορθωθούν σχεδόν από μόνα τους. Όμως, στη δική τους περίπτωση, με τη Μάργκο να βρίσκεται τόσο μακριά, δε θα συμβεί το ίδιο. Αν δεν το λύσουν τώρα αμέ-

σως, η πληγή με τον καιρό θα γίνει πιο βαθιά, θα κακοφορμώσει, και στο τέλος θα γίνουν σαν δύο ξένοι που δεν αγαπήθηκαν ποτέ, και αυτό μου φαίνεται απίστευτα θλιβερό.

Καθώς η Κίττυ φοράει τις μπότες της, σκύδω στο αυτί της Μάργκο. «Θα μιλήσω στον Πίτερ», της ψιθυρίζω. «Αλλά να μιλήσεις και εσύ στον Τζος. Πριν φύγεις για τη Σκοτία».

«Θα δούμε», λέει. Βλέπω όμως στο βλέμμα της μια λάμψη, που μου αφήνει περιθώριο να ελπίζω.

2

ΟΙ ΑΔΕΡΦΕΣ ΜΟΥ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΣΤΟ
πίσω κάθισμα. Η Κίττυ έχει το κεφάλι της στα πόδια της Μάργκο, η οποία είναι γερμένη πίσω και κοιμάται με το στόμα ορθάνοιχτο. Ο μπαμπάς έχει βάλει τον κρατικό σταθμό και οδηγεί χαμογελώντας αχνά. Τα πάντα είναι γαλήνια και ειρηνικά, κι όμως η καρδιά μου δρονοχτυπά από την αγωνία γι' αυτό που ετοιμάζομαι να κάνω.

Όμως, θα το κάνω. Τώρα, απόψε. Πριν γυρίσουμε στη ρουτίνα του σχολείου και η σχέση μας γίνει μια απλή ανάμνηση. Σαν εκείνες τις χριστουγεννιάτικες μπάλες που τις ταρακουνάς και, για μια στιγμή, τα πάντα αναστατώνονται και υπάρχει παντού χιόνι και γκλίτερ και μαγεία – και έπειτα όλα ηρεμούν και κατακάθονται και η τάξη επιστρέφει. Έτσι γίνεται πάντα. Όμως όχι, εγώ δε θα το επιτρέψω αυτό.

Όταν πλησιάζουμε στη γειτονιά του Πίτερ, λέω στον μπαμπά ότι θα κατέβω εκεί. Εκείνος δε με ρωτά το παραμικρό, λέει απλά ναι. Μάλλον έπιασε την ένταση στη φωνή μου και κατάλαβε ότι είναι κάτι σημαντικό.

Τα παράθυρα στο σπίτι του είναι φωτισμένα. Το αυτοκίνητό του είναι στο πάρκινγκ, το ίδιο και το δανάκι της μητέρας του. Ο ήλιος έχει κιάλας πέσει – είναι χειμώνας και δύνει νωρίς. Στο απέναντι σπίτι, αναβοσβήνουν ακόμα τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια. Αύριο δε θα υπάρχουν πια, όλοι θα έχουν ξεστολίσει. Η χρονιά έχει αλλάξει. Καινούρια χρονιά, καινούρια αρχή.

Νιώθω τους παλμούς μου να ανεβαίνουν και αγχώνομαι. Πετάγομαι έξω από το αμάξι, τρέχω και χτυπάω το κουδούνι. Όταν ακούω δήματα από μέσα, κουνάω το χέρι μου στον μπαμπά και εκείνος κάνει όπισθεν για να δγει πάλι στον δρόμο. Η Κίττυ έχει ξυπνήσει και έχει κολλήσει τη μούρη της στο τζάμι. Σηκώνει χαμογελαστή τον αντίχειρά της κι εγώ τη χαιρετώ.

Ο Πίτερ ανοίγει την πόρτα. Η καρδιά μου χοροπηδά όπως τα ποπκόρν στην κατσαρόλα. Φοράει ένα καρό πουκάμισο που το βλέπω πρώτη φορά. Μάλλον του το έφεραν δώρο τα Χριστούγεννα. Τα μαλλιά του είναι λίγο πατικωμένα, σαν να έχει μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι. Δε δείχνει και τρελά έκπληκτος που με βλέπει.

«Γεια». Ρίχνει μια ματιά στη φούστα μου που ξεπροβάλλει σαν βραδινή τουαλέτα κάτω από το παλτό. «Γιατί ντύθηκες τόσο επίσημα;»

«Επειδή είναι Πρωτοχρονιά». Ίσως θα έπρεπε να είχα πάει σπίτι να αλλάξω πριν έρθω. Είναι παράξενο να ζητάς συγγνώμη με τέτοια ρούχα. «Πώς πέρασες, λοιπόν, αυτές τις μέρες;»

«Καλά». Παίρνει τον χρόνο του. Τέσσερα ολόκληρα δευτερόλεπτα περνούν μέχρι να ρωτήσει: «Εσύ;»

«Τέλεια. Πήραμε σκυλάκι. Τον λένε Τζέιμι Φοξ Πικλ».

Ούτε υποψία χαμόγελου στο πρόσωπό του. Είναι ψυχρός. Δεν το περίμενα αυτό. Όχι, λάθος, δεν είναι καν ψυχρός. Είναι αδιάφορος. «Μπορώ να σου μιλήσω για λίγο;»

Σηκώνει τους ώμους, σαν να λέει ναι, αλλά δε με προσκαλεί μέσα. Ξαφνικά, μου καρφώνεται στο μυαλό μια τρομακτική σκέψη: Μήπως είναι εδώ η Τζένετιντ; Μου περνάει γρήγορα. Αν εκείνη ήταν μέσα, ο Πίτερ αποκλείεται να ήταν εδώ μαζί μου. Αφήνει την πόρτα μισάνοιχτη καθώς φοράει τα αθλητικά του και ένα μπουφάν, και μετά δγαίνει, κλείνει τη πόρτα και κάθεται στα σκαλοπάτια. Κάθομαι δίπλα του στρώνοντας τη φούστα γύρω μου. «Τι τρέχει, λοιπόν;» λέει, σαν να του τρώω τον πολύτιμο χρόνο του.

Δεν πάει καθόλου καλά το πράγμα. Καμία σχέση με ό,τι περίμενα.

Όμως, τι ακριβώς περίμενα; Ότι θα του έδινα το γραμμα και εκείνος θα το διάβαζε και θα με ερωτευόταν στη στιγμή; Και έπειτα θα με έπαιρνε στην αγκαλιά του και θα με φιλούσε παθιασμένα – αλλά μόνο φιλή, τίποτα πονηρό. Και μετά, τι; Θα τα φτιάχναμε; Και πόσο θα κρατούσε μέχρι να με δαρεθεί και να πεθυμήσει την Τζένετιντ, γυρεύοντας κάτι περισσότερο από όσα εγώ θα ήμουν διατεθειμένη να του δώσω; Ψάχνοντας για ένα κορίτσι πιο έμπειρο στο κρεβάτι και στη ζωή.

Σε κάποια αγορά δεν αρκεί να κάθεστε μαζί σπίτι, στον καναπέ και να βλέπετε ταινίες. Έτσι είναι ο Πίτερ Καβίνσκυ, τι να κάνουμε.

Οι σκέψεις μου με έχουν απορροφήσει τελείως, κι έτσι με ρωτάει ξανά, λιγότερο ψυχρά αυτή τη φορά. «Τι συμβαίνει, Λάρα Τζιν;» Κοιτά το χέρι μου που κάνει να δγει από την τσέπη του παλτού μου, μα εγώ ξαφνικά κωλώνω.

Σφίγγω το γράμμα στη γροθιά μου και το σπρώχνω πιο βαθιά στην τσέπη. Τα χέρια μου έχουν παγώσει. Δεν έχω γάντια ούτε σκούφο. Νομίζω ότι πρέπει απλά να σηκωθώ και να πάω σπίτι μου.

«Ήρθα απλά να σου πω... ότι λυπάμαι για ό,τι έγινε και... ελπίζω να παραμείνουμε φίλοι, και καλή χρονιά».

Παίρνει απορημένη έκφραση. «Καλή χρονιά;» επαναλαμβάνει. «Αυτό ήρθες να μου πεις; Ότι λυπάσαι και καλή χρονιά;»

«Και ότι ελπίζω να παραμείνουμε φίλοι», προσθέτω, δαγκώνοντας τα χείλια μου.

«Μάλιστα, και ελπίζεις να παραμείνουμε φίλοι», επαναλαμβάνει και στη φωνή του υπάρχει μια νότα σαρκασμού η οποία δε μου αρέσει καθόλου.

«Σωστά, αυτό είπα». Σηκώνομαι αργά. Είχα την ελπίδα ότι θα με γυρνούσε σπίτι με το αυτοκίνητο, μα τώρα δε θέλω να του το ζητήσω. Έχει όμως τόσο κρύο. Ίσως αν έκανα μια νύξη... «Λοιπόν, να πηγαίνω», λέω και ζεσταίνω τα χέρια μου με την ανάσα μου.

«Ένα λεπτό. Ας επιστρέψουμε στο σημείο που έλεγες ότι λυπάσαι. Για ποιο πράγμα λυπάσαι; Επειδή με πέταξες έξω από το σπίτι σου ή επειδή πίστεψες ότι είμαι ένα κάθαρμα που πάει και λέει στον κόσμο ότι κάναμε σεξ ενώ δεν κάναμε;»

Ένας κόμπος σχηματίζεται στον λαιμό μου. Όταν το θέτει έτσι, ακούγεται όντως απαίσιο. «Και για τα δύο. Σου ζητώ συγγνώμη και για τα δύο».

Ο Πίτερ γέρνει το κεφάλι στο πλάι και υψώνει τα φρύδια. «Και για τι άλλο;»

Αρχίζω να τα παίρνω. Άκου για τι άλλο! «Δεν υπάρχει

άλλο. Γι' αυτά τα δύο». Καλά που δεν του έδωσα το γράμμα. Δεν είμαι η μόνη που πρέπει να ζητήσει συγγνώμη.

«Μάλιστα. Ήρθες εδώ για να μου πεις “λυπάμαι” και “ας μείνουμε φίλοι”. Όμως, ξέρεις κάτι; Δεν μπορείς να με υποχρεώσεις να δεχτώ τη μίξερη συγγνώμη σου».

«Όπως θέλεις. Σου εύχομαι να έχεις μια υπέροχη χρονιά». Τώρα γίνομαι εγώ σαρκαστική, και μπορώ να πω ότι το ευχαριστιέμαι. «Να είσαι πάντα καλά. Υγεία, ευτυχία και τα σχετικά».

«Ωραία. Στο καλό».

Κάνω να φύγω. Είχα τόσες προσδοκίες το πρωί. Τα πάντα έλαμπαν όταν σκεφτόμουν τη συνάντησή μας. Θεέ μου, πόσο βλάκας είναι. Ευτυχώς που ξεμπέρδεψα μια για πάντα μαζί του.

«Περίμενε λίγο».

Η ελπίδα ξεχύνεται στην καρδιά μου, σαν τον Τζέιμι Φοξ Πικλ όταν πηδά στο κρεβάτι μου: ορμητική και απρόσκλητη. Γυρνάω όμως σε σιλή, *Τι θες πάλι;* κι έτσι δεν το καταλαβαίνει.

«Τι είναι αυτό το χαρτί στην τσέπη σου;»

Το καπακώνω αμέσως με το χέρι μου. «Ποιο, αυτό; Α, τίποτα. Ένα διαφημιστικό. Ήταν κάτω, στο χώμα, δίπλα στο γραμματοκιβώτιο. Μην ανησυχείς, θα το πετάξω εγώ στην ανακύκλωση».

«Δώσ' το μου», λέει και απλώνει το χέρι. «Θα το κάνω εγώ».

«Όχι, είπα θα το πετάξω εγώ». Κάνω να χώσω το γράμμα πιο βαθιά στην τσέπη, μα ο Πίτερ έρχεται και προσπαθεί να μου το πάρει. Του ξεφεύγω και το κρατάω σφιχτά. Εκείνος σηκώνει αδιάφορος τους ώμους, μα όταν χαλα-

ρώνω ανακουφισμένη, ορμάει απότομα και μου το αρπάζει.

Μου κόβεται η ανάσα. «Δώσ' το μου, Πίτερ».

«Η κλοπή της ξένης αλληλογραφίας διώκεται αυστηρά από τον νόμο», λέει χαμογελαστός. Έπειτα κοιτά τον φάκελο. «Είναι για εμένα. Από εσένα». Κάνω μια βουτιά απελπισίας προς το γράμμα. Τον πιάνω απροετοίμαστο. Αρχίζουμε να παλεύουμε. Έχω τη μια άκρη του φακέλου στη χούφτα μου, αλλά αυτός επιμένει και δεν τον αφήνει. «Σταμάτα, θα το σκίσεις», φωνάζει, πασχίζοντας να ανοίξει τη γροθιά μου.

Βάζω όλη μου τη δύναμη να τη σφίξω, αλλά είναι πια αργά. Το παίρνει.

Κρατάει τον φάκελο ψηλά για να μην τον φτάνω. Τον ανοίγει και αρχίζει να διαβάζει. Είναι βασιανιστικό να στέκομαι εκεί μπροστά του περιμένοντας... για τι πράγμα; Δεν ξέρω. Έναν ακόμη εξευτελισμό; Ίσως πρέπει απλά να φύγω. Είναι και αργός στο διάδασμα, πανάθεμά τον.

Όταν επιτέλους τελειώνει, με ρωτά: «Γιατί δε μου το έδωσες; Γιατί σηκώθηκες να φύγεις έτσι απλά;»

«Επειδή... Δεν ξέρω. Δε φάνηκε να χάρηκες και πολύ που με είδες». Η φωνή μου ίσα που ακούγεται.

«Απλά σου κρατούσα μούτρα. Περίμενα να μου τηλεφωνήσεις, ρε χαζοβιόλα. Έξι ολόκληρες μέρες έχουν περάσει».

Έχω μείνει με το στόμα ανοιχτό. «Ααα...»

«Α και ξερός». Με πιάνει από τα πέτα του παλτού μου και με τραβά κοντά του. Πολύ κοντά. Τόσο κοντά που διακρίνω τα συννεφάκια από την ανάσα του. Τόσο κοντά που θα μπορούσα να μετρήσω μία μία τις βλεφαρίδες του

αν ήθελα. «Άρα λοιπόν... σου αρέσω ακόμα;» ρωτάει σιγανά.

«Ναι», ψιθυρίζω. «Κατά μία έννοια...» Η καρδιά μου χτυπάει τρελά. Είμαι στους εφτά ουρανούς. Μήπως ονειρεύομαι; Αν ναι, μη με ξυπνήσετε, σας παρακαλώ.

Ο Πίτερ με κοιτά σε σιλή: *Κόφ' το, το ξέρω ότι με θέλεις σαν τρελή.* Μετά, με ρωτά σιγανά: «Πιστεύεις ακόμη ότι εγώ διέδωσα πως κάναμε έρωτα στην εκδρομή στο χιονοδρομικό;»

«Όχι».

«Ωραία». Παίρνει μια ανάσα. «Μήπως... Μήπως εκείνο το βράδυ, όταν έφυγα από το σπίτι σου, κάνατε κάτι με τον Σάντερσον;» Όπα! Ζηλεύει! Η σκέψη αυτή ζεσταίνει τα σωθικά μου σαν αχνιστή σούπα. Πριν προλάβω να απαντήσω όχι, λέει διαστικά: «Περίμενε, μη μου πεις. Δε θέλω να ξέρω».

«Όχι», λέω κατηγορηματικά, ώστε να ξέρει πως το εννοώ. Κουνάει το κεφάλι, αλλά δε λέει τίποτα.

Έπειτα γέρνει προς το μέρος μου κι εγώ κλείνω τα μάτια. Η καρδιά στο στήθος μου φτερουγίζει σαν σπουργίτι. Ουσιαστικά έχουμε φιληθεί μόλις τέσσερις φορές, και μόνο σε μία από αυτές το θέλαμε πραγματικά. Θέλω να γίνει όσο πιο γρήγορα γίνεται, ώστε να μου φύγει η υπερένταση. Όμως, ο Πίτερ δε με φιλά με τον τρόπο που περίμενα. Με φιλά στο αριστερό μάγουλο, έπειτα στο δεξί. Αισθάνομαι στα χείλη τη ζεστή του ανάσα. Μετά όμως τίποτα. Ανοίγω απότομα τα μάτια. Λες να μου ρίχνει χυλόπιτα; Γιατί δε με φιλά όπως πρέπει; «Τι κάνεις;» ψιθυρίζω.

«Το πάω αργά για μεγαλύτερη απόλαυση».

«Απλά φίλα με», του λέω διαστικά.

Σκύβει πάλι να αναζητήσει τα χείλη μου και το δέρμα του χαϊδεύει το δικό μου, μα τότε η εξώπορτα ανοίγει και ο μικρός του αδερφός, ο Όουεν, στέκεται εκεί με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του. Τινάζομαι μακριά απ' τον Πίτερ, σαν να ανακάλυψα μόλις πως έχει κάποια ανίατη μεταδοτική ασθένεια. Ο Όουεν χαμογελάει χαιρέκακα. «Η μαμά λέει να έρθετε να πιείτε λίγο μηλίτη».

«Ερχόμαστε σε ένα λεπτό», λέει ο Πίτερ και με τραβά πάλι κοντά του.

«Είπε τώρα αμέσως», λέει ο Όουεν.

Θεούλη μου. Ρίχνω μια πανικόβλητη ματιά στον Πίτερ. «Μάλλον πρέπει να πηγαίνω. Ο μπαμπάς μου θα ανησυχεί».

Με σκουντάει απαλά με το σαγόνι του. «Έλα για λίγο μέσα και μετά θα σε πάω εγώ σπίτι». Μπαίνουμε στο χολ και με βοηθάει να βγάλω το παλτό μου. «Ειλικρινά, σκόπευες να γυρίσεις με τα πόδια; Ντυμένη έτσι; Μέσα στο κρύο;»

«Όχι, σκόπευα να σου δημιουργήσω τύψεις, ώστε να με πας με το αυτοκίνητο», του απαντάω ψιθυριστά.

«Τι φάση, το φόρεμά σου;» ρωτάει ο Όουεν.

«Έτσι ντύνονται οι Κορεάτες την Πρωτοχρονιά», του εξηγώ.

Η μαμά τους βγαίνει από την κουζίνα κρατώντας δύο αχνιστές κούπες. Φοράει μια μακριά κασμίρ ζακέτα δεμένη χαλαρά στη μέση της και μάλλινες παντόφλες. «Είναι πολύ εντυπωσιακό φόρεμα», λέει. «Είσαι μια κούκλα. Γεμάτη χρώμα».

«Ευχαριστώ», λέω, γεμάτη αμηχανία.

Οι τρεις μας καθόμαστε στο σαλόνι, ενώ ο Όουεν την

κοπανάει για την κουζίνα. Νιώθω το πρόσωπό μου να καίει και όχι μόνο εξαιτίας του παραλίγο φιλιού μας. Η μαμά του Πίτερ πιθανότατα ξέρει τι κάναμε εκεί έξω. Ξέρει άραγε και όσα έχουν συμβεί μεταξύ μας; Τι από όλα της έχει πει – αν δέβαια της έχει πει κάτι;

«Πώς πέρασες τα Χριστούγεννα, Λάρα Τζιν;» με ρωτά.

Φυσάω το ρόφημά μου να κρυώσει. «Πολύ ωραία. Ο μπαμπάς έφερε στη μικρή μου αδερφή ένα κουταδάκι και έτσι τώρα τσακωνόμαστε ποια θα το χαϊδέψει πρώτη. Και η μεγάλη μου αδερφή δεν έχει ακόμη φύγει, κάτι που είναι επίσης πολύ καλό. Εσείς, κυρία Καβίνσκυ, πώς περάσατε τις γιορτές;»

«Πολύ ωραία. Ήσυχα». Δείχνει τις παντόφλες της. «Δώρο του Όουεν. Αλήθεια, πώς πήγε εκείνο το πάρτι που κάνατε; Άρεσαν στις αδερφές σου τα κούκισ με αποξηραμένα φρούτα που έφτιαξε ο Πίτερ; Εγώ, για να είμαι ειλικρινής, δεν τα τρώω».

Κοιτάω έκπληκτη τον Πίτερ, ο οποίος ξαφνικά αρχίζει να σκρολάρει στο κινητό του. «Αν θυμάμαι καλά, μου είπες πως τα έφτιαξε η μαμά σου».

Η μητέρα του χαμογελάει όλο περηφάνια. «Α, όχι, μόνος του τα έφτιαξε. Ήταν πολύ αποφασισμένος».

«Σκέτη αηδία ήταν!» φωνάζει ο Όουεν από την κουζίνα.

Η μητέρα τους γελά ξανά και μετά πέφτει σιωπή. Ψάχνω αγχωμένη ένα θέμα για συζήτηση. Τα σχέδιά μας για τη νέα χρονιά; Η χιονοθύελλα που λένε ότι θα έρθει την άλλη εβδομάδα; Ο Πίτερ δε μου δίνει την παραμικρή βοήθεια. Κοιτά πάλι το κινητό του.

«Χαίρομαι που ήρθες, Λάρα Τζιν», λέει η κυρία Καβίν-

σκυ και κάνει να σηκωθεί. «Πίτερ, να τη γυρίσεις την ώρα που πρέπει στο σπίτι της».

«Εντάξει», λέει ο Πίτερ. «Έρχομαι αμέσως, Λάρα Τζιν. Πάω να φέρω τα κλειδιά».

Όταν φεύγει, γυρνά στη μητέρα του. «Συγγνώμη που ήρθα απρόσκλητη πρωτοχρονιατικά. Ελπίζω να μη σας διέκοψα από κάτι».

«Είσαι πάντα ευπρόσδεκτη στο σπίτι μας». Γέρνει μπροστά, δάξει το χέρι της στο γόνατό μου και με κοιτά με νόημα. «Να είσαι υπομονετική μαζί του, αυτό μόνο σου ζητάω. Έχει ευαίσθητη καρδιά».

Νιώθω το στομάχι μου να πέφτει στο κενό. Της έχει πει κάτι ο Πίτερ;

Με χτυπά απαλά στο γόνατο και σηκώνεται. «Καληνύχτα, Λάρα Τζιν».

«Καληνύχτα», λέω κι εγώ.

Παρά το καλοσυνάτο της χαμόγελο, είμαι σίγουρη ότι κάτι τρέχει. Υπήρχε μια υποψία δυσαρέσκειας στη φωνή της – είμαι σίγουρη, το ένιωσα. Τον νου σου, κακομοίρα μου, μη μου πειράξεις τον γιο μου. Αυτό μου είπε στην ουσία. Είχε, λοιπόν, στεναχωρηθεί ο Πίτερ με όσα είχαν συμβεί; Αν ναι, δεν το έδειξε πάντως. Έδειχνε απλά τσαντισμένος. Ίσως και λίγο πληγωμένος. Όχι όμως τόσο ώστε να κάτσει να μιλήσει στη μητέρα του. Μπορεί όμως να είναι πολύ δεμένοι οι δυο τους. Κατάφερα δηλαδή να της δώσω κακή εντύπωση, πριν καλά καλά τα φτιάξουμε... Ούτε να το σκέφτομαι δε θέλω.

Είναι θεοσκότεινα έξω. Πολύ λίγα αστέρια στον ουρανό. Δεν αποκλείεται σύντομα να χιονίσει ξανά. Στο σπίτι μου,

τα φώτα στον κάτω όροφο είναι όλα αναμμένα. Πάνω έχει φως μόνο στο παράθυρο της Μάργκο. Στην απέναντι πλευρά του δρόμου, το χριστουγεννιάτικο δεντρόκι της κυρίας Ρότσαϊλντ φεγγοβολά στο τζάμι.

Είμαστε με τον Πίτερ στη θαλαπωρή του αυτοκινήτου του. Νιώθω τα σύννεφα της ζέστης που δγαίνουν από το κλιματιστικό. «Είπες στη μαμά σου τον λόγο που τα χαλάσαμε;» τον ρωτάω.

Χαμηλώνει τη θερμοκρασία. «Όχι, επειδή δεν τα χαλάσαμε».

«Τι εννοείς;»

Γελάει. «Πώς να τα χαλάσουμε; Αφού δεν τα είχαμε ποτέ, το ξέχασες;»

«Τώρα δηλαδή τα έχουμε;» αναρωτιέμαι, αλλά δεν του το λέω, επειδή με αγκαλιάζει με το ένα του χέρι και με αναγκάζει να τον κοιτάξω. «Δε χρειάζεται να αγχώνεσαι», μου λέει.

Του δίνω ένα διαστικό φιλί για να του αποδείξω πως δεν αγχώνομαι.

«Φίλα με σαν να σου έχω λείψει πολύ», λέει με μια βραχνάδα στη φωνή.

«Μου έχεις λείψει. Το λέει και στο γράμμα μου».

«Ναι, αλλά...»

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει, τον φιλάω. Όπως πρέπει. Σαν να το εννοώ. Με φιλά και εκείνος με τον ίδιο τρόπο. Σαν να το εννοεί. Σαν να ήμασταν χώρια εδώ και εκατό χρόνια. Έπειτα παύω να σκέφτομαι και απλά αφήνομαι να χαθώ μέσα στο φιλί.